

Dosarul nr. 3ra-479/19

Prima instanță: Judecătoria Hîncești, sediul Central (jud. I.Dadu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. I.Țurcan, Iu.Cotruță, N.Simciuc)

ÎNCHEIERE

17 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Mariana Pitic
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Nicolae Iacob,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de către Nicolae Iacob împotriva ÎMSP Spitalul Cărpineni cu privire la accesul la informație și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 19 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Nicolae Iacob și a fost menținută hotărârea din 17 septembrie 2018 a Judecătoriei Hîncești, sediul Central,

c o n s t a ț ă :

La 27 octombrie 2017, Nicolae Iacob a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎMSP Spitalul Cărpineni cu privire la accesul la informație și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că din 4 iulie 1970 activează în calitate de medic „ORL” la Spitalul Cărpineni cu o singură înscriere în carnetul de muncă.

A indicat că la 2 octombrie 2017 s-a adresat în conformitate cu prevederile Legii privind accesul la informație nr. 982 din 11 mai 2000 directorului interimar al ÎMSP Spitalul Cărpineni cu o cerere privind eliberarea unei copii de pe demersul său, înaintat directorului interimar Victor Carp la 17 octombrie 2016, prin care a solicitat eliberarea extrasului din lista de tarificare în vigoare după 1 iulie 2016, pe numele său, înregistrat în registrul corespunzător de către secretarul Șargu, însă până în prezent nu a primit niciun răspuns.

Din considerentul că, după cum a invocat reclamantul, acțiunile pârâtului sunt o încălcare a art. 34 din Constituția Republicii Moldova și a art. 10 CEDO, care garantează dreptul la informație, Nicolae Iacob a depus prezenta cerere de

chemare în judecată, obiectul acțiunii constituind repararea dreptului la accesul la informație prin obligarea autorității de a-i prezenta informația solicitată și repararea prejudiciului moral.

Nicolae Iacob a solicitat obligarea de a-i elibera copia de pe demersul depus la 17 octombrie 2016, prin care a solicitat directorului interimar Victor Carp eliberarea extrasului din lista de tarificare în vigoare după 1 iulie 2016, atragerea la răspundere a persoanelor vinovate de neprezentarea informației solicitate cu sancționarea acestora conform art. 15 din Legea cu privire la petiționare și art. 24 din Legea privind accesul la informație, repararea prejudiciului moral în sumă de 15000 lei și încasarea cheltuielilor de judecată.

În drept, acțiunea a fost întemeiată pe prevederile art. 85, 166, 167 Cod de procedură civilă, art. 350, 353 Codul muncii, art. 4, 10-19 al Legii cu privire la petiționare și art. 1-24 al Legii privind accesul la informație.

Prin hotărârea din 17 septembrie 2018 a Judecătorei Hîncești, sediul Central, cererea de chemare în judecată depusă de Nicolae Iacob a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 19 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Nicolae Iacob și a fost menținută hotărârea din 17 septembrie 2018 a Judecătorei Hîncești, sediul Central.

Pentru a decide astfel, instanțele de judecată au constatat că acțiunea privind constatarea încălcării dreptului de acces la informație se întemeiază pe dezacordul lui Nicolae Iacob referitor la neeliberarea de către ÎMSP Spitalul Cărpineni, angajatul căruia se află a copiei de pe propriul demers depus la 17 octombrie 2016.

În condițiile descrise, instanțele de judecată au menționat că informația solicitată de Nicolae Iacob și anume: copia propriului demers depus la 17 octombrie 2016 nu cade sub incidența Legii privind accesul la informație, or, de fapt, raportul dintre solicitant și furnizor are alt obiect decât cel al furnizării informațiilor oficiale, iar actul solicitat nu reprezintă o informație oficială în sensul Legii nr. 982 din 11 mai 2000.

Suplimentar, instanțele de judecată au reținut că pretențiile lui Nicolae Iacob nu reies din încălcarea unui drept, prin prisma Legii privind accesul la informație, cu atât mai mult că el a fost în drept să-și păstreze o copie a demersului său.

Respectiv, instanțele de judecată au ajuns la concluzia netemeinicii acțiunii în sensul obligării eliberării copiei demersului și respectiv derivatele acestei pretenții și anume sancționarea persoanelor vinovate, or, conform circumstanțelor stabilite, a fost demonstrat că lui Nicolae Iacob nu i-a fost lezat niciun drept sau interes legitim în ceea ce privește accesul la informație.

Cu titlu de consecință, instanțele ierarhic inferioare au dispus respingerea cerinței subsecvente, de încasare a prejudiciului moral cauzat prin neeliberarea informației solicitate.

Invocând ilegalitatea și netemeinicia deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, la 19 februarie 2019 Nicolae Iacob le-a contestat cu

recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a actelor judecătorești ce constituie obiectul prezentului recurs cu remiterea cauzei la rejudicare în prima instanță.

În motivarea recursului s-au indicat motivele de drept și de fapt invocate în cererea de chemare în judecată și în cererea de apel anexate la dosar, suplimentar invocându-se că fiind deținător de informație ÎMSP Spitalul Cărpineni urma să-i ofere recurentului informația solicitată, fără a-i fi atinse drepturile.

De asemenea, prin prisma prevederilor Legii privind accesul la informație și a Legii cu privire la petiționare, recurentul a considerat că atât instanța de apel cât și prima instanță neîntemeiat au concluzionat că pârâta/intimată nu era obligată să-i elibereze solicitantului informația solicitată.

Ca urmare, instanțele de judecată s-au eschivat de la exercitarea obligației impusă prin lege, de înfăptuire a actului de justiție, au examinat superficial circumstanțele cauzei, nu au intrat în esența litigiului și nu au apreciat toate circumstanțele și probele existente ale cauzei, pronunțând hotărâri neîntemeiate de respingere a acțiunii (f.d.73-78).

Prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018 a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 257 alin. (1) din Codul administrativ, prezentul cod a intrat în vigoare la 1 aprilie 2019.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod 5 se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Din sensul normei de drept enunțate reiese că legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale.

Prin urmare, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție va aprecia condițiile de admisibilitate a recursului prin prisma prevederilor art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, adică conform reglementărilor anterioare intrării în vigoare a Codului administrativ.

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 19 decembrie 2018 (f.d.63). Astfel, recursul declarat la 19 februarie 2019 (f.d.73) este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Nicolae Iacob în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Nicolae Iacob nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia,

coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

În conformitate cu art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Nicolae Iacob.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) Cod administrativ, art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție dispune:

Recursul declarat de Nicolae Iacob se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Mariana Pitic

Tamara Chișca-Doneva